

domsunderstøttelsen har givet. Jeg mener med Hensyn til Ordet „Resultater“ her de Resultater, som den har givet over for Arbejderne selv. For det er jo sikkert nok, at naar man vil hylde Statspensionstanken, saadan som det ærede Medlem gør det, kan det jo være meget rigtigt og meget konsekvent ud fra den Betragtning, at man skal bruge i dette Øjemed af Samfundets Overskud, men vi staa jo her over for dette Faktum, at de Midler, som bruges, ikke fuldt ud kunne betegnes som Overskud. Det, der sker, er jo dette, at vi ifølge Forsørgelsessystemet, som Loven er bygget paa, udskrive et Beløb af den enkelte Skatteydere Lomme og lægge en Del deraf i en andens Lomme. Men det er ingenlunde givet, og der kan paavises Hundreder af Tilfælde, hvor man kan i alt Fald være i høj Grad i Tvivl om, hvorvidt den, man tager fra, ikke er mere trængende end den, der faar. Det er et af de sørgelige Forhold, som finder Sted med Hensyn til Tvangsunderstøttelse, og dertil kommer jo dette, at for Arbejdernes eget Vedkommende er det en meget tvivlsom Ting den, at Forholdet ifølge Forsørgelsessystemet, bliver dette, at enhver eneste er i Stand til at kvalificere sig til at komme ind under Alderdomsforsørgelsesloven. Men jo mere stræbsom en Arbejder er, jo mere han sparer, jo mere økonomisk han fører sit Liv, jo mindre Udsigt har han til at komme til at nyde Alderdomsforsørgelsens Goder. Ja, har han arbejdet saa stærkt og sparet saa stærkt, at han ikke kan komme i Betragtning ved Alderdomsunderstøttelsesloven, er han rent afskaaren fra at faa den Præmie, som Samfundet skulde give ham gennem denne Lov paa det tunge Arbejdes Vegne. Det er en stor Mangel ved Loven. Men jeg tror, at det ærede Medlem for meget overser den Side af Sagen, naar han mener, at vi alligevel, trods de Mangler, han erkender, at Loven har, skulle blive ved at bygge videre paa det samme System. Saa sagde det ærede Medlem, at den arbejdende Ungdom kan ikke lægge noget til Side, der kan tænkes Tilfælde af Invaliditet, af Sygdom og Arbejdsløshed, som forhindrer den i at lægge noget til Side; den vil ikke i alle Tilfælde være i Stand til at svare sin Præmie. Dertil vil jeg sige: Ja, deri har det ærede Medlem Ret; men saa vidt som det er mig bekendt, er det en Bestemmelse, man har medtaget i alle de Lande, hvor man har arbejdet med en Forsikringslov eller gennemført den, at det fastslaas, at i de Tidsrum, hvor en Mand er syg eller under forbigaaende In-

validitet, eller naar han aftjener sin Værnepligt som Soldat, skal han netop ikke svare sin Præmie selv, men saa skal Samfundet svare den for ham. Det er en fuldstændig rimelig Bestemmelse. Selvfølgelig skal jeg indrømme det ærede Medlem, at der kan tænkes Tilfælde, hvor det ikke er muligt for den enkelte at svare sin Præmie. Man kunde da gaa den samme Vej, som man er gaaet i Norge, hvor man gaar saa vidt, at man foreslaar, at hvis en Arbejder ikke er i Stand til at svare de 6 Øre i Præmie, som han skal svare i laveste Indtægtsklasse, saa siger man, at saa skal Samfundet for ham i Løbet af 5 Aar svare 3 Aars Præmie. Man siger altsaa: Er du ikke i Stand til selv i Løbet af 5 Aar at svare af dine egne Penge Præmien for de to Aar, er Samfundet ikke i Stand til at redde dig, saa maa du gaa over paa det offentlige Fattigvæsen. Vil man under Forsøgene paa at løse Spørgsmaalet her nede hos os tage denne Bestemmelse op, er der ingen Tvivl om, at saa vil man ramme dybt ned i det offentlige Fattigvæsen, men jeg er ikke saa sangvinsk at tro, at det nogen Sinde vil lykkes os helt at udrydde det offentlige Fattigvæsen. Det er ingenlunde min Mening, det tror jeg ikke lader sig gøre, men jeg tror, at vore Forhold herhjemme betinge netop, at vi maaske kunne have nogen Fordel fremfor de fleste andre Stater, der have forsøgt at løse dette Spørgsmaal, Betingelser, der kunde gøre, at vi kunde komme ind paa at løse Spørgsmaalet paa en billigere, bedre og humanere Maade, end man har tænkt sig at kunne gøre det i noget andet Land; og naar jeg mener dette, er det for det første, fordi vi ere en lille Stat med en Befolkning, som er forholdsvis let at overskue, og dernæst fordi vi have den Lykke, at have stærke kommunale Organisationer, hvorigennem en Invaliditets- og Alderdomsforsikring forhaabentlig for en stor Del vil kunne praktiseres. Det ærede Medlem var bange for, at dette Forslag, fremsat netop paa dette Tidspunkt, vilde skade det Forslag til Lov om Alderdomsunderstøttelse, som er til Behandling oppe i det andet Ting. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan være Tilfældet. I mit første Foredrag udtalte jeg netop min fulde Tilslutning til dette Forslag og til de Smaaforbedringer, som dette Forslag indeholder fra det bestaaende, og jeg kan ikke tænke mig, at man oppe i det andet Ting vil modsætte sig disse smaa Fremskridt, som dog alle maa erkende ere nødvendige, naar Alderdoms-